Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 20ής Ιουνίου 2024*

«Αίτηση αναιρέσεως – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Αίτηση καταχωρίσεως εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice – Προγενέστερο μη καταχωρισμένο λεκτικό σήμα του Ηνωμένου Βασιλείου BASMATI – Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 – Άρθρο 8, παράγραφος 4 – Κανονισμός (ΕΕ) 2017/1001 – Άρθρο 72 – Σχετικός λόγος απαραδέκτου – Ανακοπή – Προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών – Απόρριψη – Προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου – Συμφωνία για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας – Άρθρα 126 και 127 – Μεταβατική περίοδος – Συνέπειες της λήξης της μεταβατικής περιόδου για την προστασία του προγενέστερου σήματος – Γεγονότα μεταγενέστερα της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως – Διατήρηση του αντικειμένου της προσφυγής και του εννόμου συμφέροντος»

Στην υπόθεση C-801/21 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 2021,

Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενο από τους D. Gaja, D. Hanf, E. Μαρκάκη και V. Ruzek,

αναιρεσείον,

υποστηριζόμενο από την:

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους J. Heitz, M. Hellmann, D. Klebs και J. Möller,

παρεμβαίνουσα στη διαδικασία αναιρέσεως,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Indo European Foods Ltd, με έδρα το Harrow (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον A. Norris, KC, και τη N. Welch, solicitor,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

συγκείμενο από τους E. Regan, πρόεδρο τμήματος, Z. Csehi, M. Ilešič, I. Jarukaitis και Δ. Γρατσία (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Lamote, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 2023,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Νοεμβρίου 2023,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Οκτωβρίου 2021, Indo European Foods κατά EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice) (T-342/20, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2021:651), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, ακύρωσε την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 2ας Απριλίου 2020 (υπόθεση R 1079/2019-4) (στο εξής: επίδικη απόφαση) σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Indo European Foods Ltd και του Hamid Ahmad Chakari και, αφετέρου, απέρριψε κατά τα λοιπά την προσφυγή της Indo European Foods.

Το νομικό πλαίσιο

Η συμφωνία αποχώρησης

2 Το πρώτο, το τέταρτο και το όγδοο εδάφιο του προοιμίου της Συμφωνίας για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2020, L 29, σ. 7, στο εξής: συμφωνία αποχώρησης), η οποία συνήφθη στις 30 Ιανουαρίου 2020 και άρχισε να ισχύει την 1η Φεβρουαρίου 2020, έχουν ως εξής:

«Εκτιμώντας ότι στις 29 Μαρτίου 2017 το [Ηνωμένο Βασίλειο], κατόπιν του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος που διεξήχθη στο Ηνωμένο Βασίλειο και της κυριαρχικής απόφασής του να εγκαταλείψει την Ευρωπαϊκή Ένωση, κοινοποίησε την πρόθεσή του να αποχωρήσει από την [Ένωση] […] σύμφωνα με το άρθρο [50 ΣΕΕ] […],

[…]

Υπενθυμίζοντας ότι, σύμφωνα με το άρθρο [50 ΣΕΕ], […] και βάσει των ρυθμίσεων που προβλέπονται στην παρούσα συμφωνία, το δίκαιο της Ένωσης […] στο σύνολό του παύει να εφαρμόζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας συμφωνίας,

[…]

Εκτιμώντας ότι είναι προς το συμφέρον τόσο της Ένωσης όσο και του Ηνωμένου Βασιλείου να καθοριστεί μια μεταβατική περίοδος ή περίοδος εφαρμογής κατά τη διάρκεια της οποίας […] το δίκαιο της Ένωσης […] θα πρέπει να ισχύει για το Ηνωμένο Βασίλειο και εντός αυτού και, κατά γενικό κανόνα, με τα ίδια αποτελέσματα για τα κράτη μέλη, προκειμένου να αποφευχθούν διαταράξεις κατά την περίοδο στη διάρκεια της οποίας θα διεξαχθούν οι διαπραγματεύσεις για τη συμφωνία ή τις συμφωνίες σχετικά με τη μελλοντική σχέση».

3 Το άρθρο 1 της συμφωνίας αποχώρησης, που επιγράφεται «Σκοπός», προβλέπει τα εξής:

«Στην παρούσα συμφωνία καθορίζονται οι ρυθμίσεις για την αποχώρηση του [Ηνωμένου Βασιλείου] από την [Ένωση] […].»

4 Το άρθρο 126 της συμφωνίας αποχώρησης, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μεταβατική περίοδος», ορίζει τα εξής:

«Προβλέπεται μεταβατική περίοδος ή περίοδος υλοποίησης, η ημερομηνία έναρξης της οποίας είναι η ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας συμφωνίας και η ημερομηνία λήξης της η 31η Δεκεμβρίου 2020.»

5 Το άρθρο 127 της συμφωνίας αποχώρησης, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής της μεταβατικής περιόδου», προβλέπει στις παραγράφους 1, 3 και 6 τα εξής:

«1. Εκτός εάν προβλέπεται διαφορετικά στην παρούσα συμφωνία, το δίκαιο της Ένωσης εφαρμόζεται για το Ηνωμένο Βασίλειο και εντός αυτού κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου.

[…]

3. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, το εφαρμοστέο δυνάμει της παραγράφου 1 δίκαιο της Ένωσης παράγει σε σχέση με το Ηνωμένο Βασίλειο και εντός του Ηνωμένου Βασιλείου τα ίδια έννομα αποτελέσματα με εκείνα τα οποία παράγει εντός της Ένωσης και των κρατών μελών της, και ερμηνεύεται και εφαρμόζεται σύμφωνα με τις ίδιες μεθόδους και αρχές με εκείνες που εφαρμόζονται εντός της Ένωσης.

[…]

6. Εκτός εάν προβλέπεται διαφορετικά στην παρούσα συμφωνία, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, οποιαδήποτε αναφορά στα κράτη μέλη η οποία περιλαμβάνεται στο εφαρμοστέο δυνάμει της παραγράφου 1 δίκαιο της Ένωσης, μεταξύ άλλων όπως υλοποιείται και εφαρμόζεται από τα κράτη μέλη, θεωρείται ότι καλύπτει και το Ηνωμένο Βασίλειο.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 207/2009

6 Οι αιτιολογικές σκέψεις 3, 4 και 7 του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2015/2424 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 341, σ. 21) (στο εξής: κανονισμός 207/2009), έχουν ως εξής:

«(3) […] [Ε]μφανίζεται ως αναγκαίο να προβλεφθεί κοινοτικό καθεστώς σημάτων το οποίο θα παρέχει στις επιχειρήσεις το δικαίωμα να αποκτούν, σύμφωνα με ενιαία διαδικασία, κοινοτικά σήματα τα οποία θα προστατεύονται κατά τρόπο ενιαίο και θα παράγουν τα αποτελέσματά τους σε όλο το έδαφος της Κοινότητας. Η αρχή του ενιαίου χαρακτήρα του κοινοτικού σήματος θα πρέπει να ισχύει εφόσον ο παρών κανονισμός δεν προβλέπει άλλως.

(4) Η προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών δεν είναι δυνατόν να άρει το εμπόδιο του εδαφικού περιορισμού των δικαιωμάτων τα οποία οι νομοθεσίες των κρατών μελών παρέχουν στους δικαιούχους σημάτων. Προκειμένου να μπορέσουν οι επιχειρήσεις να ασκήσουν χωρίς εμπόδια την οικονομική τους δραστηριότητα στο σύνολο της εσωτερικής αγοράς, χρειάζονται σήματα που διέπονται από ενιαίο κοινοτικό δίκαιο το οποίο εφαρμόζεται άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη.

[…]

(7) Το δικαίωμα επί του κοινοτικού σήματος αποκτάται μόνο διά καταχωρίσεως η οποία δεν γίνεται αποδεκτή […] αν υπάρχουν αντίθετα προγενέστερα δικαιώματα.»

7 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 ορίζει τα εξής:

«Το σήμα της ΕΕ έχει ενιαίο χαρακτήρα. Παράγει τα αυτά αποτελέσματα σε ολόκληρη την Ένωση: δεν δύναται να καταχωρισθεί, να μεταβιβασθεί, να γίνει αντικείμενο παραίτησης, ή απόφασης περί έκπτωσης του δικαιούχου εκ των δικαιωμάτων του ή περί ακυρότητος, ούτε να απαγορευθεί η χρήση του, παρά μόνο για ολόκληρη την Ένωση. Η αρχή αυτή ισχύει, εκτός αντιθέτου διατάξεως του παρόντος κανονισμού.»

8 Το άρθρο 8 του κανονισμού 207/2009, το οποίο φέρει τον τίτλο «Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου», προβλέπει στην παράγραφο 4 τα εξής:

«Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου του μη καταχωρισμένου σήματος ή άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση, στις περιπτώσεις και στο βαθμό που σύμφωνα με τη νομοθεσία της Ένωσης ή το δίκαιο του κράτους μέλους που διέπει το σημείο αυτό:

α) δικαιώματα επί του εν λόγω σημείου έχουν αποκτηθεί πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης σήματος της ΕΕ ή, ενδεχομένως, πριν από την ημερομηνία της προτεραιότητας που προβάλλεται σε υποστήριξη της αίτησης σήματος της ΕΕ·

β) το εν λόγω σημείο παρέχει στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος.»

Ο κανονισμός (ΕΕ) 2017/1001

9 Ο κανονισμός 207/2009 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, με ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 2017, από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1).

10 Η διατύπωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, και του άρθρου 8, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού είναι η ίδια με αυτή του άρθρου 1, παράγραφος 2, και του άρθρου 8, παράγραφος 4, αντιστοίχως, του κανονισμού 207/2009.

11 Το άρθρο 72 του κανονισμού 2017/1001, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης», προβλέπει τα εξής:

«1 Επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά αποφάσεων του τμήματος προσφυγών.

2. Προσφυγή επιτρέπεται για λόγους αναρμοδιότητας, παράβασης ουσιώδους τύπου, παράβασης της ΣΛΕΕ, του παρόντος κανονισμού ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικά με την εφαρμογή τους, ή για κατάχρηση εξουσίας.

3. Το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο για την ακύρωση ή την τροποποίηση της προσβαλλόμενης απόφασης.

[…]

6. Το [EUIPO] λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου ή, σε περίπτωση αναίρεσης κατά της αποφάσεως αυτής, του Δικαστηρίου.»

12 Το άρθρο 139 του ως άνω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αίτηση για την έναρξη της εθνικής διαδικασίας», ορίζει στις παραγράφους 1 έως 3 τα εξής:

«1. Ο καταθέτης ή ο δικαιούχος σήματος της ΕΕ δικαιούται να ζητήσει τη μετατροπή της αίτησής του ή του σήματός του της ΕΕ σε αίτηση εθνικού σήματος:

α) εφόσον η αίτηση σήματος της ΕΕ απορριφθεί ή ανακληθεί ή θεωρηθεί ότι ανακλήθηκε·

[…]

2. Δεν χωρεί μετατροπή:

[…]

β) εάν επιδιώκεται η προστασία σε κράτος μέλος στο οποίο, σύμφωνα με απόφαση του [EUIPO] ή του εθνικού δικαστηρίου, συντρέχει λόγος απαράδεκτου της καταχώρισης, ανάκλησης ή ακυρότητας της αίτησης ή του σήματος της ΕΕ.

3. Για την αίτηση εθνικού σήματος, η οποία προκύπτει από τη μετατροπή αίτησης ή από τη μετατροπή σήματος της ΕΕ, ισχύει, στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, η ημερομηνία κατάθεσης, ή η ημερομηνία προτεραιότητας αυτής της αίτησης ή αυτού του σήματος […]».

Το ιστορικό της διαφοράς

13 Το ιστορικό της διαφοράς, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 12 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έχει συνοπτικώς ως εξής.

14 Στις 14 Ιουνίου 2017 ο H. A. Chakari υπέβαλε στο EUIPO αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης* αριθ. 169/2017, της 6ης Σεπτεμβρίου 2017.

15 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το ακόλουθο εικονιστικό σημείο:

16 Η καταχώριση ζητήθηκε για προϊόντα τα οποία έχουν ως βάση το ρύζι και εμπίπτουν στις κλάσεις 30 και 31, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας που αφορά τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

17 Στις 13 Οκτωβρίου 2017 η Indo European Foods άσκησε ανακοπή κατά της καταχώρισης του σήματος για τα προϊόντα που διαλαμβάνονται στην προηγούμενη σκέψη. Η ανακοπή στηριζόταν στο προγενέστερο μη καταχωρισμένο λεκτικό σήμα του Ηνωμένου Βασιλείου BASMATI, το οποίο αναφερόταν στο ρύζι. Προς στήριξη της ανακοπής προβλήθηκε ο λόγος που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001. Η Indo European Foods υποστήριξε, κατ' ουσίαν, ότι, βάσει του ισχύοντος στο Ηνωμένο Βασίλειο δικαίου, είχε το δικαίωμα να εμποδίσει τη χρήση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, ασκώντας τη λεγόμενη «διευρυμένη» αγωγή λόγω απατηλής χρήσης διακριτικού σημείου (action for passing off).

18 Με απόφαση της 5ης Απριλίου 2019, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή στο σύνολό της, με το σκεπτικό ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε προσκομίσει η Indo European Foods δεν αρκούσαν για να αποδειχθεί, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001, ότι, πριν από την κρίσιμη ημερομηνία και στην επίμαχη εδαφική περιοχή, το προγενέστερο σήμα χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές χωρίς να έχει τοπική αποκλειστικώς ισχύ.

19 Στις 16 Μαΐου 2019 η Indo European Foods άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO κατά της απόφασης του τμήματος ανακοπών.

20 Με την επίδικη απόφαση, το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη με το σκεπτικό ότι η Indo European Foods δεν είχε αποδείξει ότι η ονομασία «basmati» τής παρείχε το δικαίωμα να απαγορεύσει στο Ηνωμένο Βασίλειο τη χρήση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση με βάση τη λεγόμενη «διευρυμένη» μορφή της αγωγής λόγω απατηλής χρήσεως διακριτικού σημείου.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Ιουνίου 2020, η Indo European Foods άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση και τη μεταρρύθμιση της επίδικης αποφάσεως.

22 Προς στήριξη της προσφυγής της, η πρωτοδίκως προσφεύγουσα προέβαλε έναν μόνο λόγο, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009.

23 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το EUIPO υποστήριξε μεταξύ άλλων ότι, στο μέτρο που η ανακοπή κατά της καταχώρισης του επίμαχου σήματος στηριζόταν σε προγενέστερο μη καταχωρισμένο σήμα του Ηνωμένου Βασιλείου, η προστασία που παρέχει στο εν λόγω σήμα το δίκαιο του Ηνωμένου Βασιλείου παρέμεινε κρίσιμη κατά τη διάρκεια της προβλεπόμενης στα άρθρα 126 και 127 της Συμφωνίας αποχώρησης μεταβατικής περιόδου (στο εξής: μεταβατική περίοδος), η διαδικασία όμως ανακοπής και η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατέστησαν άνευ αντικειμένου με τη λήξη της περιόδου αυτής. Εξάλλου, το EUIPO υποστήριξε ότι, καθόσον η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα μπορούσε πλέον να ωφελήσει την πρωτοδίκως προσφεύγουσα, αυτή δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον στη δίκη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

24 Πρώτον, στις σκέψεις 15 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την επιχειρηματολογία του EUIPO σχετικά με το αντικείμενο της διαδικασίας ανακοπής και της προσφυγής.

25 Αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 16 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η μεταβατική περίοδος εκτείνεται από την 1η Φεβρουαρίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 2020, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 17 της απόφασης αυτής, ότι αντικείμενο της διαφοράς ήταν, εν προκειμένω, η επίδικη απόφαση, με την οποία το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε επί της ύπαρξης του λόγου ανακοπής που προέβαλε η πρωτοδίκως προσφεύγουσα. Περαιτέρω, στην ίδια σκέψη 17 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, υπό το πρίσμα της νομολογίας του, ότι η ύπαρξη σχετικού λόγου ανακοπής πρέπει να εκτιμάται το αργότερο κατά τον χρόνο που το EUIPO αποφαίνεται επί της ανακοπής. Συγκεκριμένα, επισήμανε ότι, μολονότι, με πρόσφατη απόφασή του, είχε κρίνει ότι το προγενέστερο σήμα επί του οποίου στηρίζεται η ανακοπή πρέπει να είναι έγκυρο όχι μόνον κατά τον χρόνο δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, αλλά και κατά τον χρόνο κατά τον οποίο το EUIPO αποφαίνεται επί της ανακοπής, υπάρχει και μια αντίθετη νομολογιακή τάση κατά την οποία η τυχόν συνδρομή σχετικού λόγου ανακοπής πρέπει να εκτιμάται βάσει των δεδομένων που ισχύουν κατά το χρονικό σημείο κατάθεσης της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της οποίας ασκήθηκε ανακοπή στηριζόμενη στην ύπαρξη προγενέστερου σήματος.

26 Ως εκ τούτου, στη σκέψη 18 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού εν προκειμένω, δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε κατά τη μεταβατική περίοδο, ήτοι σε χρόνο κατά τον οποίο, ελλείψει αντιθέτων διατάξεων στη συμφωνία αποχώρησης, ο κανονισμός 2017/1001 εξακολουθούσε να έχει εφαρμογή στα μη καταχωρισμένα προγενέστερα σήματα του Ηνωμένου Βασιλείου που χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές και, ως εκ τούτου, το οικείο προγενέστερο σήμα εξακολουθούσε να χαίρει της ίδιας προστασίας με εκείνη που θα είχε αν το Ηνωμένο Βασίλειο δεν είχε αποχωρήσει από την Ένωση.

27 Εν συνεχεία, στη σκέψη 19 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, εν πάση περιπτώσει, αν γινόταν δεκτό ότι το αντικείμενο της διαφοράς εκλείπει όταν, εκκρεμούσης της διαδικασίας, ανακύπτει γεγονός, όπως είναι η ενδεχόμενη αποχώρηση του οικείου κράτους μέλους από την Ένωση, κατόπιν του οποίου ένα προγενέστερο σήμα θα μπορούσε να απολέσει την ιδιότητα του μη καταχωρισμένου σήματος ή άλλου σημείου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική, τούτο θα σήμαινε ότι το Γενικό Δικαστήριο θα ελάμβανε υπόψη λόγους που ανέκυψαν μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν μπορούν να επηρεάσουν τη βασιμότητά της. Το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, προκειμένου να εκτιμήσει τη νομιμότητα των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO, πρέπει, κατ' αρχήν, να λάβει υπόψη την ημερομηνία εκδόσεώς τους.

28 Τέλος, στη σκέψη 20 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε από τις εκτιμήσεις που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 25 έως 27 της παρούσας αποφάσεως ότι, όποιο και αν θεωρείτο ότι είναι το κρίσιμο χρονικό σημείο, δηλαδή είτε το χρονικό σημείο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος είτε το χρονικό σημείο εκδόσεως της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, το προγενέστερο σήμα του οποίου έγινε επίκληση προς στήριξη της ανακοπής μπορούσε να θεμελιώσει την ανακοπή αυτή. Στις σκέψεις 21 και 22 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έκρινε εξάλλου ότι το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείτο από τις αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 2019, Beko κατά EUIPO – Acer (ALTUS) (T-162/18, EU:T:2019:87), και της 2ας Ιουνίου 2021, Style & Taste κατά EUIPO – The Polo/Lauren Company (Αναπαράσταση παίκτη του πόλο) (T-169/19, EU:T:2021:318). Στη σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση δεν κατέστησε την υπό κρίση διαφορά άνευ αντικειμένου.

29 Δεύτερον, στις σκέψεις 24 έως 28 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία του EUIPO όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι έχει εκλείψει το έννομο συμφέρον της Indo European Foods.

30 Συναφώς, καταρχάς, στη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, υπενθύμισε την πάγια νομολογία κατά την οποία το έννομο συμφέρον πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο ασκήσεώς της και να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως καταργείται η δίκη, πράγμα που προϋποθέτει ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε και επισήμανε ότι, αν το έννομο συμφέρον εκλείψει κατά τη διάρκεια της δίκης, ο προσφεύγων δεν μπορεί να αποκομίσει κανένα όφελος από απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της ουσίας.

31 Εν συνεχεία, στη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα του EUIPO κατά το οποίο η έλλειψη εννόμου συμφέροντος της πρωτοδίκως προσφεύγουσας απέρρεε από το γεγονός ότι ο αιτών την καταχώριση του επίμαχου σήματος της

Ευρωπαϊκής Ένωσης θα μπορούσε να μετατρέψει την αίτησή του σε αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων σε όλα τα κράτη μέλη της Ένωσης, με την αιτιολογία ότι η διαπίστωση αυτή ισχύει, κατ' αρχήν, για κάθε διαδικασία ανακοπής.

32 Τέλος, στη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το επιχείρημα του EUIPO, κατά το οποίο, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο ακύρωνε την επίδικη απόφαση, το τμήμα προσφυγών ενώπιον του οποίου θα αναπεμπόταν η διαφορά θα όφειλε να απορρίψει την προσφυγή ελλείψει προγενέστερου σήματος το οποίο να προστατεύεται από το δίκαιο κράτους μέλους, στηριζόταν στην εσφαλμένη παραδοχή ότι το τμήμα προσφυγών οφείλει να εκτιμά τα πραγματικά περιστατικά ως αυτά έχουν κατά τον χρόνο έκδοσης της νέας απόφασής του. Συγκεκριμένα, κατά το Γενικό Δικαστήριο, στην περίπτωση αυτή, το τμήμα προσφυγών οφείλει να αποφανθεί επί της ίδιας προσφυγής βάσει της καταστάσεως που υφίστατο κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής ενώπιον του εν λόγω τμήματος, η οποία καθίσταται εκ νέου εκκρεμής στο ίδιο στάδιο στο οποίο βρισκόταν πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε συνεπώς ότι η νομολογία την οποία παρέθετε το EUIPO προς στήριξη της συλλογιστικής του ήταν αλυσιτελής και επιβεβαίωνε απλώς ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι δυνατόν να απαιτείται να εξακολουθεί να υφίσταται το σήμα επί του οποίου στηρίζεται η ανακοπή και μετά την έκδοση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών.

33 Στη σκέψη 28 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπόθεση δεν είχε καταστεί άνευ αντικειμένου και ότι το έννομο συμφέρον της Indo European Foods εξακολουθούσε να υφίσταται. Κατά συνέπεια, στις σκέψεις 31 έως 72 της εν λόγω αποφάσεως εξέτασε το αίτημα περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως και τον μόνο λόγο που προβλήθηκε προς στήριξη του αιτήματος αυτού. Έκρινε ότι ο λόγος αυτός ήταν βάσιμος και, ως εκ τούτου, η επίδικη απόφαση έπρεπε να ακυρωθεί. Αντιθέτως, στις σκέψεις 73 έως 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αφού εξέτασε το αίτημα με το οποίο η Indo European Foods ζητούσε να γίνει δεκτή η ανακοπή, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για την άσκηση της εξουσίας μεταρρυθμίσεως που διαθέτει και απέρριψε το αίτημα αυτό.

34 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, ακύρωσε την επίδικη απόφαση και, αφετέρου, απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

35 Με δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε την ίδια ημερομηνία με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, το EUIPO ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 170α, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να εγκριθεί η εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 58α, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

36 Με διάταξη της 7ης Απριλίου 2022, EUIPO κατά Indo European Foods (C-801/21 P, EU:C:2022:295), εγκρίθηκε η εξέταση της αίτησης αναιρέσεως.

37 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 2022, επετράπη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να παρέμβει υπέρ του EUIPO.

38 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 2022, EUIPO κατά Indo European Foods (C-801/21 P, EU:C:2022:1049), απορρίφθηκε η αίτηση παρεμβάσεως της Walsall Conduits Ltd υπέρ της πρωτοδίκως προσφεύγουσας.

39 Με την αίτηση αναιρέσεως, το EUIPO, υποστηριζόμενο από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– να διαπιστώσει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής που άσκησε η πρωτοδίκως προσφεύγουσα κατά της επίδικης αποφάσεως·

– να καταδικάσει την πρωτοδίκως προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

40 Η Indo European Foods ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει τον EUIPO στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

41 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, το EUIPO προβάλλει έναν μοναδικό λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά παράβαση της απαίτησης περί διατήρησης του εννόμου συμφέροντος της πρωτοδίκως προσφεύγουσας. Ο λόγος αυτός αποτελείται από τρία σκέλη, εκ των οποίων το πρώτο αφορά πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον με την απόφασή του το Γενικό Δικαστήριο συγχέει την εκτίμηση περί της διατήρησης του εννόμου συμφέροντος με τον έλεγχο νομιμότητας της επίδικης πράξεως, το δεύτερο αφορά πλάνη περί το δίκαιο και ανεπαρκή αιτιολογία, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε, in concreto, τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods υπό το πρίσμα των ιδιαιτεροτήτων του δικαίου των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και το τρίτο αφορά παράβαση του άρθρου 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε στο EUIPO να μη λάβει υπόψη τα έννομα αποτελέσματα της λήξεως της μεταβατικής περιόδου την οποία προβλέπει η συμφωνία αποχώρησης.

Επί του παραδεκτού

42 Η Indo European Foods αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως για δύο λόγους. Αφενός, ισχυρίζεται ότι, με την αίτηση αναιρέσεως, το EUIPO προβάλλει νέα επιχειρηματολογία, την οποία δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Ειδικότερα, το EUIPO μετέβαλε την επιχειρηματολογία που είχε αρχικώς προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, υποστηρίζοντας για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ότι, όσον αφορά το ζήτημα της διατήρησης του αντικειμένου της διαφοράς, υπάρχουν αποκλίνουσες τάσεις στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου. Αφετέρου, κατά την Indo European Foods, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η ενώπιόν του ασκηθείσα προσφυγή δεν κατέστη άνευ αντικειμένου αφορά πραγματικά στοιχεία.

43 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, ναι μεν η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στη νομική εκτίμηση της λύσης που δόθηκε σε σχέση με τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως, πλην όμως ο αναιρεσείων μπορεί παραδεκτώς να ασκήσει αναίρεση προβάλλοντας, ενώπιον του Δικαστηρίου, λόγους και επιχειρήματα αντλούμενα από την ίδια την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με τα οποία αμφισβητείται η νομική

της ορθότητα (πρβλ. απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2023, Espagne κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-649/20 P, C-658/20 P και C-662/20 P, EU:C:2023:60, σκέψεις 29 και 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

44 Εν προκειμένω, το EUIPO υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ότι η προσφυγή της Indo European Foods δεν είχε καταστεί άνευ αντικειμένου και ότι η εν λόγω διάδικος είχε διατηρήσει το έννομο συμφέρον της για την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως παρά το γεγονός ότι η μεταβατική περίοδος έληξε κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο στηρίχθηκε, συναφώς, σε νομολογιακή τάση η οποία δεν συνάδει προς τη νομολογία του Δικαστηρίου που αφορά την απαίτηση in concreto εκτιμήσεως της διατηρήσεως του εννόμου συμφέροντος.

45 Επομένως, με την αίτηση αναιρέσεως αμφισβητείται η νομική ορθότητα της εκτιμήσεως του Γενικού Δικαστηρίου στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση σχετικά με τη διατήρηση του αντικειμένου της ενώπιόν του αχθείσας διαφοράς και του εννόμου συμφέροντος της πρωτοδίκως προσφεύγουσας, το δε ζήτημα της κατάργησης της δίκης λόγω του ότι αυτά είχαν εκλείψει πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το Γενικό Δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Bank Mellat κατά Συμβουλίου, C-430/16 P, EU:C:2018:668, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

46 Ο πρώτος λόγος απαραδέκτου τον οποίο προβάλλει η Indo European Foods πρέπει επομένως να απορριφθεί.

47 Δεύτερον, αρκεί να υπομνησθεί ότι, μολονότι η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμόρφωσής τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο είναι, αντιθέτως, αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που συνήγαγε εντεύθεν το Γενικό Δικαστήριο (πρβλ. αποφάσεις της 24ης Μαρτίου 2022, PJ και PC κατά EUIPO, C-529/18 P και C-531/18 P, EU:C:2022:218, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 22ας Ιουνίου 2023, Gmina Miasto Gdynia και Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo κατά Επιτροπής, C-163/22 P, EU:C:2023:515, σκέψεις 79 και 99).

48 Εν προκειμένω, όμως, το EUIPO δεν αμφισβητεί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 17 έως 28 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αλλά τον νομικό χαρακτηρισμό τους από το Γενικό Δικαστήριο και τις έννομες συνέπειες που αυτό συνήγαγε, ήτοι ότι το αντικείμενο της προσφυγής και το έννομο συμφέρον της Indo European Foods είχαν εξακολουθήσει να υφίστανται. Ο δεύτερος λόγος απαραδέκτου που προβάλλει η Indo European Foods θα πρέπει επομένως επίσης να απορριφθεί.

49 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

50 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος κατατέθηκε στις 14 Ιουνίου 2017, αλλά η ανακοπή κατά της καταχωρίσεώς του ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 2017. Κατά συνέπεια, η υπό κρίση διαφορά διέπεται, αφενός, από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 207/2009, οι οποίες ίσχυαν στις 14 Ιουνίου 2017, και, αφετέρου, από

τις διαδικαστικές διατάξεις του κανονισμού 2017/1001 (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 8ης Μαΐου 2014, Bimbo κατά ΓΕΕΑ, C-591/12 P, EU:C:2014:305, σκέψη 12 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Επί του πρώτου σκέλους με το οποίο προβάλλεται φερόμενη σύγχυση μεταξύ, αφενός, της εκτιμήσεως περί της διατήρησης του εννόμου συμφέροντος και, αφετέρου, του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης πράξεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

51 Το EUIPO, υποστηριζόμενο από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 17 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι το αντικείμενο της προσφυγής εξακολουθούσε να υφίσταται για τον λόγο και μόνον ότι η λήξη της μεταβατικής περιόδου δεν μπορούσε να επηρεάσει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως κατά την ημερομηνία κατά την οποία η εν λόγω απόφαση είχε εκδοθεί.

52 Αφενός, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η εκτίμηση που αφορά την απαίτηση περί διατηρήσεως του αντικειμένου της προσφυγής και του εννόμου συμφέροντος αποτελεί προϋπόθεση και είναι διακριτή εκείνης που πρέπει να πραγματοποιείται στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας της επίδικης πράξεως. Συγκεκριμένα, η εκτίμηση της απαιτήσεως αυτής συνεπάγεται τη συνεκτίμηση των ενδεχόμενων συνεπειών που θα είχε η ακύρωση της επίδικης πράξεως επί της νομικής καταστάσεως του προσφεύγοντος, ενώ ο έλεγχος της νομιμότητας απαιτεί συνεκτίμηση του πραγματικού και νομικού πλαισίου της διαφοράς ως είχε κατά την έκδοση της πράξεως αυτής.

53 Συνακόλουθα, το EUIPO υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο συνάγοντας οριστικά συμπεράσματα όσον αφορά τη διατήρηση του αντικειμένου της διαφοράς από το στοιχείο και μόνον ότι ένα γεγονός δεν είναι ικανό να επηρεάσει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης πράξεως.

54 Το EUIPO προσθέτει ότι η αποδοχή της άποψης ότι μια προσφυγή διατηρεί κατ' ανάγκην το αντικείμενό της σε περίπτωση απώλειας του προγενέστερου δικαιώματος επελθούσας μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης καθιστά σε μεγάλο βαθμό άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας την απαίτηση διατήρησης του εννόμου συμφέροντος, δεδομένου ότι, αν η άποψη αυτή γινόταν δεκτή, η εν λόγω απαίτηση θα ήταν κρίσιμη μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες η προσβαλλόμενη απόφαση έχει καταστεί ανίσχυρη λόγω απώλειας του προγενέστερου δικαιώματος πριν από την έκδοσή της. Μια τέτοια εκτίμηση θα ήταν επίσης αντίθετη με τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία είναι αναγκαία η in concreto εξέταση του πραγματικού και προσωπικού εννόμου συμφέροντος των διαδίκων.

55 Αφετέρου, το EUIPO ισχυρίζεται ότι το συμπέρασμα που διαλαμβάνεται στη σκέψη 19 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως της 8ης Οκτωβρίου 2014, Fuchs κατά ΓΕΕΑ – Les Complices (Αστέρι μέσα σε κύκλο) (T-342/12, EU:T:2014:858). Στην τελευταία αυτή απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το γεγενημένο και ενεστώς έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος, αποφαινόμενο επί του οφέλους που θα μπορούσε αυτός να αποκομίσει από την ακύρωση της επίμαχης στην υπόθεση εκείνη αποφάσεως, σε σχέση με την έκδοση απόφασης περί καταργήσεως της δίκης, σε ένα πλαίσιο στο οποίο η ανακοπή είχε

γίνει δεκτή. Επομένως, κατά το EUIPO, η εν λόγω απόφαση επιβεβαιώνει μάλλον την υποχρέωση του Γενικού Δικαστηρίου να πραγματοποιεί in concreto εκτίμηση του οφέλους που θα μπορούσε να προσπορίσει στον προσφεύγοντα η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

56 Η Indo European Foods αμφισβητεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

57 Πρώτον, επισημαίνεται ότι, με το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, το EUIPO υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι στις σκέψεις 17 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο συγχέει το ζήτημα της διατηρήσεως του εννόμου συμφέροντος με το ζήτημα του χρόνου σε σχέση με τον οποίο πρέπει να εκτιμάται η νομιμότητα προσβαλλομένης αποφάσεως. Ωστόσο, η ως άνω επιχειρηματολογία στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 24 έως 28 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε, στις εν λόγω σκέψεις, στην εξέταση του ζητήματος της διατηρήσεως του αντικειμένου της διαφοράς υπό το πρίσμα της λήξεως της μεταβατικής περιόδου, η οποία είχε επέλθει κατά τη διάρκεια της ενώπιόν του δίκης. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, στις σκέψεις αυτές, να υποπέσει στη σύγχυση που του προσάπτει το EUIPO. Η ως άνω επιχειρηματολογία πρέπει επομένως να απορριφθεί ως αβάσιμη.

58 Δεύτερον, καθόσον, με το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, το EUIPO επιδιώκει να προσάψει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 17 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η προσφυγή διατηρεί κατ' ανάγκην το αντικείμενό της σε περίπτωση που το προγενέστερο δικαίωμα εκλείψει μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το αντικείμενο της διαφοράς πρέπει να διατηρείται, όπως και το έννομο συμφέρον, μέχρι την έκδοση της δικαστικής απόφασης, άλλως παρέλκει η έκδοση απόφασης, πράγμα που προϋποθέτει ότι η προσφυγή ή, κατά περίπτωση, η αναίρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2018, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-57/16 P, EU:C:2018:660, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 30ής Απριλίου 2020, Κύπρος κατά EUIPO, C-608/18 P, C-609/18 P και C-767/18 P, EU:C:2020:347, σκέψεις 27 και 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

59 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι, εφόσον απόφαση κατά της οποίας έχει ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν έχει τυπικώς ανακληθεί, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς κρίνει ότι η διαφορά διατηρεί το αντικείμενό της (πρβλ. αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψεις 48 και 49, της 4ης Σεπτεμβρίου 2018, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-57/16 P, EU:C:2018:660, σκέψη 45, και της 21ης Ιανουαρίου 2021, Leino-Sandberg κατά Κοινοβουλίου, C-761/18 P, EU:C:2021:52, σκέψη 33). Τέλος, πάντοτε κατά τη νομολογία, η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κατέστη ανίσχυρη μετά την άσκηση της προσφυγής (πρβλ. απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 47).

60 Εν προκειμένω, από τις σκέψεις 17 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφυγή της Indo European Foods δεν είχε απολέσει το αντικείμενό της, στηριζόμενο, μεταξύ άλλων, στη διαπίστωση ότι αντικείμενο της διαφοράς ήταν

η εκδοθείσα στις 2 Απριλίου 2020 επίδικη απόφαση, με την οποία το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε επί της συνδρομής του λόγου ανακοπής που προέβαλε η Indo European Foods και ότι η απόφαση αυτή είχε εκδοθεί πριν από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου.

61 Το EUIPO δεν αμφισβητεί ότι, όπως συνάγεται από τις σκέψεις 17 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά την ημερομηνία κατά την οποία αποφάνθηκε το Γενικό Δικαστήριο, η επίδικη απόφαση δεν είχε τυπικώς ανακληθεί. Επιπλέον, το EUIPO ουδόλως ισχυρίζεται ότι η λήξη της μεταβατικής περιόδου είχε ως αποτέλεσμα την αναδρομική εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής.

62 Επομένως, κατά το μέρος που αφορά την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο της διατήρησης του αντικειμένου της διαφοράς, η επιχειρηματολογία του EUIPO είναι επίσης αβάσιμη και, ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, στο σύνολό του, ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους με το οποίο προβάλλεται παράλειψη in concreto εκτιμήσεως της διατήρησης του εννόμου συμφέροντος της πρωτοδίκως προσφεύγουσας

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

63 Με το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, το EUIPO, υποστηριζόμενο, κατ' ουσίαν, από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εκτίμησε in concreto τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods.

64 Συναφώς, το EUIPO προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε ότι το κρίσιμο εν προκειμένω ζήτημα ήταν κατά πόσον, κατά τον χρόνο καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος ή εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, το προγενέστερο σήμα μπορούσε να θεμελιώσει την ανακοπή, ενώ βάσει της εκτιμήσεως αυτής δεν ήταν δυνατόν να απαντηθεί το ερώτημα αν, παρά τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, η καταχώριση του επίμαχου σήματος εξακολουθούσε να είναι ικανή να θίξει τα έννομα συμφέροντα της Indo European Foods, όπως αυτά προστατεύονται από τον κανονισμό 2017/1001, και αν, ως εκ τούτου, εξακολουθούσε να υφίσταται το έννομο συμφέρον αυτής.

65 Επομένως, αφενός, κατά το EUIPO, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της διατήρησης του εννόμου συμφέροντος της πρωτοδίκως προσφεύγουσας, τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της διαδικασίας ανακοπής και την ουσιώδη λειτουργία του σήματος.

66 Συγκεκριμένα, από τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι η διαδικασία ανακοπής έχει κυρίως ως σκοπό να διασφαλίσει ότι ένα προγενέστερο σήμα μπορεί να διατηρήσει τη λειτουργία εξακριβώσεως της ταυτότητας καταγωγής που επιτελεί, καθόσον η διαδικασία αυτή προβλέπει τη δυνατότητα αρνήσεως καταχωρίσεως νέου σήματος το οποίο συγκρούεται με το προγενέστερο σήμα λόγω κινδύνου συγχύσεως. Πλην όμως, ουδεμία σύγκρουση μπορεί να ανακύψει μεταξύ αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και προγενέστερου σήματος το οποίο είχε εξαφανισθεί κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ανακοπής, δεδομένου ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση θα μπορεί να καταχωρισθεί μόνο μετά το πέρας της διαδικασίας ανακοπής.

67 Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη την αρχή της εδαφικότητας και του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

68 Συναφώς, το EUIPO υποστηρίζει ότι, λόγω του ανασταλτικού αποτελέσματος της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, η επίδικη απόφαση δεν μπόρεσε να τεθεί σε εφαρμογή πριν από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου και, ως εκ τούτου, το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν θα προστατεύεται στο έδαφος του Ηνωμένου Βασιλείου, έστω και αν τελικώς καταχωριστεί. Όσον αφορά το προγενέστερο σήμα, εξακολουθεί να χαίρει πλήρους προστασίας στο Ηνωμένο Βασίλειο, χωρίς να διατρέχει κίνδυνο προσβολής του λόγω της καταχωρίσεως ή της χρήσεως στο έδαφος της Ένωσης του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση.

69 Η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή ήδη προσπόρισε στην Indo European Foods συγκεκριμένο όφελος, καθόσον εμπόδισε την εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως πριν από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, με αποτέλεσμα να έχει ήδη επιτευχθεί ο σκοπός της επίμαχης διαδικασίας ανακοπής, ήτοι η αποτροπή συγκρούσεως με το επίμαχο σήμα στο έδαφος του Ηνωμένου Βασιλείου. Επομένως, μια απόφαση επί της ουσίας, ανεξαρτήτως της έκβασής της, δεν μπορεί πλέον να θίξει τα έννομα συμφέροντα του εν λόγω διαδίκου, όπως αυτά προστατεύονται από τον κανονισμό 2017/1001.

70 Το EUIPO υποστηρίζει ότι η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται από τη γενική οικονομία του κανονισμού 2017/1001. Συγκεκριμένα, κατά το EUIPO, ακόμη και σε περίπτωση που η προσφυγή γινόταν δεκτή, ο αντίδικος θα μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 139 του κανονισμού 2017/1001, να μετατρέψει την αίτησή του σε αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων σε όλα τα κράτη μέλη της Ένωσης από 1ης Ιανουαρίου 2021, διατηρώντας την προτεραιότητα της αρχικής αιτήσεως, και, ως εκ τούτου, θα μπορούσε να τύχει της προστασίας του επίμαχου σήματος στην ίδια εδαφική περιοχή ως εάν η ανακοπή κατά της εν λόγω αιτήσεως είχε απορριφθεί. Όμως, στη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη τη συγκεκριμένη αυτήν πτυχή της υποθέσεως, απορρίπτοντας τις σχετικές διαπιστώσεις για τον λόγο και μόνον ότι ισχύουν, κατ' αρχήν, για κάθε διαδικασία ανακοπής.

71 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω στοιχείων, το EUIPO υποστηρίζει ότι οι σκέψεις 24 έως 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ενέχουν τρία νομικά σφάλματα. Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες που διέπουν την κατανομή του βάρους αποδείξεως όσον αφορά την απαίτηση περί διατηρήσεως του εννόμου συμφέροντος. Συγκεκριμένα, περιορίστηκε στην απόρριψη της επιχειρηματολογίας του EUIPO, αντί να εξετάσει τα επιχειρήματα της Indo European Foods με τα οποία αυτή προέβαλε ότι διατηρούσε το έννομο συμφέρον της.

72 Δεύτερον, στηρίζοντας την εκτίμησή του στο κατά πόσον, κατά τρόπο αφηρημένο, το προγενέστερο δικαίωμα μπορούσε σε μια δεδομένη χρονική στιγμή να αποτελέσει τη βάση της ανακοπής, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εκτιμήσει in concreto τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος υπό το πρίσμα των στοιχείων που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 65 έως 70 της παρούσας αποφάσεως.

73 Τρίτον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ιδίως η σκέψη 26 αυτής, δεν καθιστά κατανοητό τον λόγο για τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία του EUIPO σχετικά με τη μη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods, όπερ συνιστά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

74 Η Indo European Foods αμφισβητεί το βάσιμο της ως άνω επιχειρηματολογίας.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

75 Όσον αφορά, πρώτον, την προβαλλόμενη παράβαση των κανόνων περί κατανομής του βάρους αποδείξεως σχετικά με τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος, αρκεί η επισήμανση ότι, βεβαίως, το Γενικό Δικαστήριο συνέδεσε τυπικώς τη συλλογιστική του όσον αφορά τη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods με την εξέταση των επιχειρημάτων του EUIPO. Εντούτοις, από τη συλλογιστική που εξέθεσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 24 έως 28 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης μπορεί να συναχθεί ότι, ανεξαρτήτως της λυσιτέλειας των επιχειρημάτων του EUIPO, το Γενικό Δικαστήριο έλεγξε δεόντως αν η Indo European Foods είχε όντως έννομο συμφέρον και διαπίστωσε ότι συνέτρεχε τέτοια περίπτωση.

76 Εξάλλου, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως και σε κάθε στάση της δίκης εάν εξέλιπε το συμφέρον του διαδίκου να εμμείνει στο αίτημά του λόγω της επελεύσεως ενός γεγονότος το οποίο συνέβη μετά την ημερομηνία του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου (πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Gul Ahmed Textile Mills κατά Συμβουλίου, C-100/17 P, EU:C:2018:842, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), δεδομένου ότι η μη τήρηση της εν λόγω προϋπόθεσης του παραδεκτού αποτελεί λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Bank Mellat κατά Συμβουλίου, C-430/16 P, EU:C:2018:668, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επιπλέον, μολονότι ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να αποφαίνεται αποκλειστικώς επί των αιτημάτων των διαδίκων, στους οποίους απόκειται η οριοθέτηση του πλαισίου της διαφοράς, δεν οφείλει κατ' ανάγκη να λαμβάνει υπόψη μόνον τα επιχειρήματα που αυτοί προβάλλουν προς στήριξη των ισχυρισμών τους, διότι, σε αντίθετη περίπτωση, κινδυνεύει να θεμελιώσει την απόφασή του σε εσφαλμένες νομικές εκτιμήσεις (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2021, Επιτροπή κατά Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

77 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, το πρώτο μέρος του υπό εξέταση σκέλους πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

78 Όσον αφορά, δεύτερον, την επιχειρηματολογία κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε, στις σκέψεις 24 έως 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της διατήρησης του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods, τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της διαδικασίας ανακοπής, την ουσιώδη λειτουργία του σήματος, την αρχή της εδαφικότητας και τον ενιαίο χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επισημαίνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται στην παραδοχή ότι, στην περίπτωση προσφυγής κατά αποφάσεως τμήματος προσφυγών με την οποία απορρίπτεται ανακοπή, η διατήρηση εννόμου συμφέροντος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να εκτιμάται μόνον υπό το πρίσμα των εννόμων συμφερόντων που προστατεύει ο εφαρμοστέος κανονισμός για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, επομένως, εξαρτάται μόνον από το ζήτημα αν εξακολουθεί να μπορεί να ανακύψει κίνδυνος συγκρούσεως κατά την έκδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

79 Η παραδοχή όμως αυτή, η οποία προϋποθέτει τον εκ προοιμίου περιορισμό των στοιχείων που μπορεί να λάβει υπόψη το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να εκτιμήσει αν εξακολουθεί να υφίσταται το έννομο συμφέρον του προσώπου που ασκεί προσφυγή δυνάμει του άρθρου 72 του κανονισμού 2017/1001 σε σχέση με την περίπτωση εκείνου που ασκεί προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, δεν βρίσκει έρεισμα ούτε στις εφαρμοστέες διατάξεις ούτε στη νομολογία.

80 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει μόνον ότι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως προϋποθέτει ότι η προσφυγή δύναται, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει το πρόσωπο που την άσκησε (αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55, και της 13ης Ιουλίου 2023, D & A Pharma κατά EMA, C-136/22 P, EU:C:2023:572 σκέψη 43).

81 Επομένως, το ζήτημα αν, όσον αφορά απόφαση απορρίπτουσα ανακοπή κατά της καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το πρόσωπο που άσκησε την ανακοπή μπορεί να αντλήσει όφελος από προσφυγή ασκηθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως αυτής πρέπει να εκτιμάται in concreto, υπό το πρίσμα του συνόλου των συνεπειών που μπορεί να έχει η διαπίστωση ενδεχόμενης ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως αυτής και της φύσεως της ζημίας την οποία το εν λόγω πρόσωπο υποστηρίζει ότι υπέστη (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2013, Abdulrahim κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-239/12 P, EU:C:2013:331, σκέψη 65).

82 Εν προκειμένω, αφενός, από την εξέταση του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου που προβάλλεται με την υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπίστωσε ότι το αντικείμενο της ασκηθείσας από την Indo European Foods προσφυγής δεν είχε εκλείψει. Αφετέρου, από τις σκέψεις 10 έως 12 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η επίδικη απόφαση επικύρωσε την απόρριψη της ασκηθείσας από την εν λόγω διάδικο ανακοπής με βάση τη διαπίστωση ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001 και, ως εκ τούτου, η Indo European Foods δεν μπορούσε, κατά την επίδικη απόφαση, να τύχει για το επίμαχο προγενέστερο σήμα της προστασίας που προβλέπει η συγκεκριμένη διάταξη. Επομένως, εφόσον η Indo European Foods, προκειμένου να στηρίξει την προσφυγή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επικαλέστηκε ακριβώς την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών παράβαση της εν λόγω διατάξεως και δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση θίγει, ειδικότερα, τα οικονομικά συμφέροντα της Indo European Foods, η ακύρωσή της θα μπορούσε να της προσπορίσει όφελος.

83 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι στη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 139 του κανονισμού 2017/1001, ο έτερος διάδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών θα μπορούσε, αν γινόταν δεκτή η προσφυγή ενώπιον του τμήματος αυτού, να μετατρέψει την αίτησή του για καταχώριση σήματος σε αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικών σημάτων σε όλα τα κράτη μέλη από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, αρκεί η επισήμανση ότι, λαμβανομένων υπόψη των προηγούμενων διαπιστώσεων, το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή στο έννομο συμφέρον της Indo European Foods να προσβάλει την επίδικη απόφαση.

84 Επομένως, το δεύτερο μέρος του υπό κρίση σκέλους, καθώς στηρίζεται σε εσφαλμένη παραδοχή, πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμο.

85 Όσον αφορά, τρίτον, την προβαλλόμενη έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα του EUIPO σχετικά με τη μη διατήρηση του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως δεν επιβάλλει στο Γενικό Δικαστήριο να παραθέτει αιτιολογία που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που διατύπωσαν οι διάδικοι, δεδομένου ότι η αιτιολογία μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να αντιληφθούν το σκεπτικό στο οποίο στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο και στο Δικαστήριο

επαρκή στοιχεία για την εκ μέρους του άσκηση του αναιρετικού ελέγχου (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2023, PlasticsEurope κατά ECHA, C-119/21 P, EU:C:2023:180, σκέψη 144 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

86 Όπως επισήμανε δε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 60 των προτάσεών του, από τις σκέψεις 25 έως 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει σαφώς, έστω και εμμέσως, ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε το EUIPO σχετικά με το έννομο συμφέρον της Indo European Foods ήταν αβάσιμα, καθόσον το έννομο αυτό συμφέρον υφίστατο κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής και δεν είχε εκλείψει κατά τη διάρκεια της ενώπιόν του δίκης.

87 Επομένως, το τρίτο μέρος του υπό κρίση σκέλους στερείται ερείσματος και, ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους, το οποίο αφορά παράβαση του άρθρου 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

88 Το EUIPO, υποστηριζόμενο, κατ' ουσίαν, από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, υποστηρίζει ότι η σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης του επιβάλλει, κατά παράβαση του άρθρου 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001, να μην εξετάσει αν η πρωτοδίκως προσφεύγουσα διατηρεί έννομο συμφέρον για την ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και να μη λάβει υπόψη τα αποτελέσματα του άρθρου 50, παράγραφος 3, ΣΕΕ, καθώς και των άρθρων 126 και 127 της συμφωνίας αποχώρησης. Επομένως, η λήψη των αναγκαίων μέτρων για τη συμμόρφωση προς την υποχρέωση που επιβάλλει η σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης συνεπάγεται την εκ μέρους του EUIPO εξέταση, ή ακόμη και απόρριψη, της επίμαχης αιτήσεως καταχώρισης, κατά παράβαση των εν λόγω διατάξεων.

89 Ειδικότερα, το EUIPO υποστηρίζει ότι η υποχρέωση που διαλαμβάνεται στην εν λόγω σκέψη 27 του επιβάλλει να εξετάσει τον επίμαχο σχετικό λόγο απαραδέκτου ως προς εδαφική περιοχή στην οποία το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν μπορεί να τύχει καμίας προστασίας, όπερ έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τη λογική και τη γενική οικονομία του συστήματος σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο κανονισμός 2017/1001 δεν παρέχει καμία νομική βάση η οποία να επιτρέπει μια τέτοια αποσύνδεση του εδάφους που είναι κρίσιμο για την εξέταση του σχετικού αυτού λόγου απαραδέκτου από το έδαφος στο οποίο θα παρασχεθεί η προστασία. Επομένως, η υποχρέωση αυτή παραβιάζει επίσης την απαίτηση περί διατηρήσεως του εννόμου συμφέροντος καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 2, και το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001.

90 Η Indo European Foods αμφισβητεί το βάσιμο της ως άνω επιχειρηματολογίας.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

91 Κατά το άρθρο 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001, το EUIPO λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου ή, σε περίπτωση αναίρεσης κατά της αποφάσεως αυτής, του Δικαστηρίου.

92 Κατά τη σχετική με το άρθρο 266 ΣΛΕΕ πάγια νομολογία, η οποία ισχύει mutatis mutandis και όσον αφορά το ως άνω άρθρο 72, παράγραφος 6, το οποίο έχει ανάλογη διατύπωση, το θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη έχει την υποχρέωση, προκειμένου να συμμορφωθεί με μια ακυρωτική απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, να σεβαστεί όχι μόνο το διατακτικό της απόφασης αυτής, αλλά και το σκεπτικό που συνιστά το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια του ζητήματος που κρίθηκε με το διατακτικό (απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2022, IMG κατά Επιτροπής, C-619/20 P και C-620/20 P, EU:C:2022:722, σκέψη 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

93 Εντούτοις, από το εν λόγω άρθρο 72, παράγραφος 6, προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να απευθύνει διαταγές στο EUIPO (πρβλ. διάταξη της 29ης Ιουνίου 2006, Creative Technology κατά ΓΕΕΑ, C-314/05 P, EU:C:2006:441, σκέψεις 40 έως 42, και, κατ' αναλογίαν, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψη 145 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

94 Εν προκειμένω, αρκεί η επισήμανση ότι η σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης αποτελεί απλώς απάντηση του Γενικού Δικαστηρίου στο επιχείρημα του EUIPO ότι η Indo European Foods απώλεσε, κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το έννομο συμφέρον της προς ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, δεδομένου ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της εν λόγω αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών θα ήταν υποχρεωμένο να απορρίψει την προσφυγή που θα καθίστατο εκ νέου εκκρεμής ενώπιόν του, ελλείψει προγενέστερου σήματος προστατευόμενου από το δίκαιο κράτους μέλους.

95 Ως εκ τούτου, η ως άνω σκέψη περιορίζεται, κατ' ουσίαν, στη διαπίστωση του εννόμου συμφέροντος της Indo European Foods να προσφύγει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, επομένως, συνιστά το αναγκαίο στήριγμα μόνον της διαπίστωσης της ύπαρξης τέτοιου συμφέροντος. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, με τη σκέψη αυτήν, το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε στο EUIPO, κατά παράβαση της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 93 της παρούσας αποφάσεως, τις προβαλλόμενες υποχρεώσεις που το EUIPO προσδιορίζει στο υπό κρίση σκέλος της αιτήσεως αναιρέσεως.

96 Επομένως, το τρίτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, το οποίο στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθώς και, κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός και η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Επί των δικαστικών εξόδων

97 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των εξόδων.

98 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

99 Δεδομένου ότι το EUIPO ηττήθηκε ως προς τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως που προέβαλε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Indo European Foods.

100 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

101 Κατά συνέπεια, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η οποία παρενέβη στην παρούσα αναιρετική διαδικασία, φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

(υπογραφές)